

VERGERNIS BIJ TECHNENUTEN

Publicaties van juristen of uitspraken van rechtbanken, arbiters en zelfs van de Raad van State roepen technisch gezien vaak vraagtekens op. Veel juristen en rechters zijn niet overmatig geïnteresseerd in de inhoud. Ze focussen liever op de procedure. Als ze wel een technisch inhoudelijk oordeel vellen, is dat veelal niet gebaseerd op de noodzakelijke materie-kennis. Daar erger je je aan als bouwtechnuut.

Ik behandel drie eenvoudige voorbeelden. Voorbeeld 1: Moet je bij de beoordeling van glas in gebouwen rekening houden met letselveiligheid? In Bouwkwaliiteit in de Praktijk verscheen een artikel met als titel "Veiligheidsglas en het Bouwbesluit". Daarin wordt ten onrechte gesteld dat de beoordeling van letselveiligheid geen onderdeel uitmaakt van de toepassing van paragraaf 2.1.1 van het Bouwbesluit 2012. De auteur van het artikel kent kennelijk NEN-EN 1990, NEN 2608 en de besluitvorming over de inhoud van de Regeling Bouwbesluit 2012 niet. De achtergronden van NEN 2608 zijn evenmin gelezen. Dit soort publicaties zet ook de Raad voor de Arbitrage in de bouw op het verkeerde been. De arbiters zouden beter moeten weten en niet mogen afgaan op publicaties die de bouwregelgeving en de inhoud van normbladen onjuist weergeven. Inmiddels is er ook een tegengeluid gepubliceerd in Glas in beeld onder de titel "Letselbeperkend glas verplicht in woningen". Denk nu niet dat dit tegengeluid, ondertekend door een medewerker van het Kenniscentrum Glas, een gekleurd verhaal is. Het geeft de technische en juridische situatie correct weer.

Voorbeeld 2: Een "vloerafscheiding" op een brug zonder bovenregel, maar met spijlen met een tussenafstand van 155 mm tot 160 mm. De jurist stelt dat op grond van het Bouwbesluit 2012 onderbrekingen in een bovenregel maximaal 100 mm mogen zijn. Daar is niet aan voldaan, dus afkeuring. Waar staat dat een vloerafscheiding een bovenregel moet hebben? De jurist die het oordeel velde, kent de nationale bijlage bij NEN-EN-1991-1-1 kennelijk niet. Ook kan hij niet overweg met artikel 1.3 (ge-

lijkwaardigheid) van het Bouwbesluit 2012. Zonder bovenregel is deze afscheiding op een brug volkomen veilig. Ook is voldaan aan artikel 2.16, eerste lid, van het Bouwbesluit 2012.

Voorbeeld 3: In het verlengde daarvan kregen wij een afgekeurde situatie voor een kademuur voorgelegd. "Er is op meerdere plekken vanuit vormgeving gekozen voor een klassiek Amsterdams hekwerk waar de hele stad vol mee staat. Ook geldt uiteraard het BB met zijn eisen. Beide zijn niet te verenigen qua vormgeving (opening) en sterkte-eisen." Tja, sinds wanneer is een kade een vloer in de zin van het Bouwbesluit 2012? Er hoeft helemaal geen kadeafscheiding te zijn! Wederom een overijverige jurist. Wat kosten nu dergelijke kwesties de maatschappij? De vraag stellen is hem beantwoorden. On-

ARBITERS Zouden BETER MOETEN WETEN EN NIET MOGEN AFGAAN OP PUBLICATIES DIE DE BOUWREGELGEVING EN DE INHOUD VAN NORMBLADEN ONJUIST WERGEVEN

verantwoord veel, maar de burger heeft daar geen weet van. Wat daaraan te doen? Verplichte scholing en bijscholing, zou ik denken. De beslechting van dit soort discussies gaat onder de Wkb (Wet kwaliteitsborging) nog veel belangrijker worden, want neem maar van mij aan, kwaliteitsborgers zijn zeker niet het ei van Columbus. Lezenswaardig is het RIGO-TNO-ERB rapport uit 2011 "Verder na Dekker – Innovatie van de bouwregelgeving", bijlage 3 bij de brief van voormalig minister Dekker van 15 december 2011 aan de Tweede Kamer. In dat rapport wordt de noodzaak van erkende technische oplossingen beschreven, alsmede het instellen van een Kennisautoriteit die ook aan de rechterlijke macht ten dienste staat. Daarin zijn maatschappelijk gedragen experts verenigd, van wie kennis en onafhankelijkheid niet ter discussie staan. Dus geen personen die eenzijdig naar voren zijn geschoven. ■

dr. Ir. N.P.M. Scholten
Senior expert bij
Expertisecentrum
Reggeving Bouw